

மாறுதல்கள்

“பட்டணத்தில் புலி ரொம்பச் ‘சீப்’பாகக் கிடைக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டேன். கிடைத்தால் அஞ்சி கிலோ வாங்கி வரவும். கோபி ஒன்பதிலிருந்து பத்தாம் கிளாஸ் பாஸ் பண்ணி விட்டான். அவனுக்கு ஒரு டீ ஷர்ட் வாங்கி வறவும்” என்று சுமதி, அவளுக்கே உரிய கவலைகளோடும், அழகான, தப்புகளோடும் கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

ஊருக்குப் புறப்படும்போது, கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. பட்டணத்தில் புலி, ‘சீப்’பாகக் கிடைக்கும் என்று தோன்றவில்லை. கிடைத்தாலும் அஞ்சு கிலோ புலியைச் சுமந்துகொண்டு ஊர்ப்போய்ச் சேரும் உடல் உரம் எனக்குக் கிடையாது. ஆகவே கோபிக்கு டீ ஷர்ட் மட்டும் வாங்கிப் போகலாம் என்று பாய்க் கடை நிறுத்தத்தில் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிக் கொண்டேன்.

கடையிலிருந்த இளைஞன், ‘ஷர்ட்டுக்கு அளவு என்ன சார்’ என்று கேட்டபோது நான் தலையைச் சொறிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. இது மாதிரி முக்கியமான விஷயங்களை மறப்பது தான் என் வழக்கம். சமாளித்துக் கொண்டு ‘15 வயசுப் பையன் அளவு’ என்றேன். தெருப் பக்கம் திரும்பி அந்த வயசுப் பையன் எவனாவது கண்ணில் படுகிறானா என்று நோட்டம் விட்டேன். ஒரு பயலையும் காணோம். அதற்குள் கடை இளைஞன், ஒரு சிறு குன்று அளவுக்குச் சட்டைகளைக் குவித்து விட்டான். நீலத்தில் வெள்ளைக் கோடு போட்ட ஷர்ட்டை எடுத்துக் கொண்டு, பணத்தைக் கொடுத்து விட்டுக் கிளம்பினேன்.

என் அடுத்த கவலையெல்லாம், இப்போது நான் எடுத்திருக்கிற ஷர்ட் மாதிரி இன்னொரு ஷர்ட் கோபிக்கு இருந்து விடக் கூடாதே என்பதுதான். இருந்தது என்று வையுங்கள். ‘உம்... உங்களைப் போய்

துணி எடுத்தாரச் சொன்னேனே' என்பாள் சுமதி. எனக்கு இப்படியெல்லாம் நேரும். மார்க்கெட்டில் புதுசாகச் சைனா சில்க் வந்திருக்கும். ஆசைப்பட்டு 'எனக்கொன்று வாங்கிக் கொடுங்கள்' என்பாள் சுமதி. மனசுக்குள் வைத்திருந்து, பணம் கிடைக்கும் போது ஆசையோடு வாங்கிக்கொண்டு போவேன். அதற்குள் சைனாசில்க் மரியாதை இழந்து, மார்க்கெட்டுக்குப் 'புஸி புஸி' என்றொரு புதுரகம் வந்திருக்கும். இது கூடப் பரவாயில்லைதான். எப்படியோ எனக் கொண்டு எப்போதும் ஆகாய நிறம்தான் கிடைக்கும். சுமதியிடம் ஆகாய வர்ணப் புடவைகள் ஆறு இருக்கும். ஏழாவதாக ஒன்று நான் வாங்கிக் கொண்டு போய் நிற்பேன்.

திருவள்ளுவரின் செளகரியமான இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டதும், மனம் கோபியைச் சுற்றியே வந்தது. தெருவில் திரும்பியதுமே, வீட்டுக் குறட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பவன் என்னைப் பார்த்து விடுவான். குதித்துக் கொண்டு ஓடி வருவான். குழந்தை எங்கே விழுந்து விடுவானோ என்று எனக்குப் பயமாய் இருக்கும். ஓடி வந்து கால்களை இறுக்கக் கட்டிக்கொள்வான். நடை தடைப்படும். அவனைத் தூக்கிக்கொள்ள வேண்டும். வீட்டு வாசல் வந்ததும், வழக்கிக் கொண்டு என் தோளில் இருந்து இறங்கி, 'அம்மா... அப்பா வந்துட்டாங்க...' என்று கத்திக்கொண்டு உள்ளே ஓடுவான்.

பல மாதங்களுக்குப் பின்னால் ஊர் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். கோபி வளர்ந்திருப்பான். நல்ல வளர்த்தி. என் அப்பா வாகு அவனுக்கு. அப்பவே என் இடுப்புக்கு வந்து விட்டிருந்தான். வளர்ச்சி அறிவிலும்கூட அவனுக்கு இருந்தது. அவனுக்கென்று திட்டவட்டமான ருசிகள் இருந்தன. எனக்கும் சுமதிக்கும் காபி பிடிக்கும். அவன் பால் மட்டுமே சாப்பிடுவான். எங்களுக்கு மீனும் கறியும், அவனுக்குக் கறி மட்டுமே. கறியும் சுக்கலாக வறுத்திருக்க வேண்டும். துண்டுகள் பெரிசாயும் இருக்கக் கூடாது. பொடிக் கூழாங்கற்களைப் போல் இருக்க வேண்டும். அழுத்தமான வர்ணங்களில், கோடுகள் போட்ட, ஏதோ ஒரு டிசைன் துணியே அவனுக்குப் பிடிக்கும். அவ்வக்காலத்து மோஸ்தர்களில், அவனே எங்கேயோ போய் தைத்துக்கொண்டு வருவான். உடைகள் உடம்பைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

கோபியின் போன பிறந்த நாளுக்கு, கிராமத்திலிருந்து மாமா ஒரு சட்டை வாங்கிக் கொண்டு வந்தார். சட்டையைப் பார்த்ததும் எனக்கே 'திக்'கென்றது. 'சட்டை எனக்கா மாமா' என்று கேட்டேன்.

‘எல்லாம் அவனுக்குத் தாண்டா..’ என்றார் மாமா. காலர் முறம் மாதிரி, செங்கேணியம்மன் செடல் உற்சவத்துக்கு வேண்டுதல் காரர்கள் உடுத்திக் கொண்டு போகிற அசட்டு மஞ்சள் நிறம். நாளது வரை கோபி பெட்டியை விட்டு அதை எடுக்கவே இல்லை.

கோபி வயசில் நான் இருந்தபோது, இந்தத் துணி விஷயமாக என் அப்பா என் மேல் செலுத்திய சர்வாதிகாரம் என்னுள் இன்னும் பசுமையாக இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்தும், ‘கிளம்புப்பா... போய்த் துணி எடுத்துக்கிட்டு வருவோம்’ என்பார் அப்பா. அரக்கப் பரக்க முகம் கழுவிக்கொண்டு கிளம்புவேன். முதலில் டீப்ளக்ஸ் தெருவில் இருக்கும் அந்தப் பழங்கால ‘பிராமணாள் ஓட்ட’லுக்குப் போவோம். அப்பாவை ஊரில் எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ஓட்டலுக்குப் போனதும் அவர் வழக்கமாகச் சாப்பிடும் கோதுமை அல்வா, சாம்பார் போண்டா ஸ்டிராங் காபி ஒவ்வொன்றாய் வந்துவிடும். என்னைப் பார்த்தது சர்வர் ‘தம்பிக்கு என்ன வேணும்’ என்பார். ‘தோசை—வறுத்தகறி..’ என்பேன். அப்பா முகம் ஏனோ சுண்டிப் போய்விடும். சட்டென்று ‘பூரி கொண்டாப்பா’ என்று சர்வரை அனுப்பிவிட்டு ‘அந்த மாதிரி யெல்லாம் வெளியே வந்தால் பேசக் கூடாது..’ என்பார். அடுத்துத் துணிக்கடை; அப்பாதான் துணியைத் தெரிவு செய்வார். சுருக்கம் விழாத, தடித்த மோட்டா ரகத் துணிதான் அப்பாவுக்குப் பிடிக்கும். ஒரு சட்டை எடுத்தால் குறைந்தது நாலு வருஷங்களாவது போட வேண்டும். அப்புறமும் என் தம்பிக்கு அது உபயோகப்பட வேண்டும். ‘சின்னப் பசங்க சும்மா துணியை அழுக்காக்கிக்கும். நல்லா அழுக்கு தாங்கற மாதிரி துணியா எடு’ என்பார். கறுப்பு, சிவப்பு, பச்சை, பழுப்பு என்று ஜன்னல் திரைகள் எல்லாம் என் முன் பரப்பப்படும். எனக்குக் கையெட்டும் தூரத்திலேயே பட்டும், சாஸ்கிரீனும் மினுங்கும்.

அடுத்து டைலர் சோமு கடை. அப்பா வயசு அவருக்கு. ‘வளர்ற பிள்ளை... நல்லா தாராளமா இருக்கணும்’ என்று உத்தரவு போடுவார் அப்பா. ‘ஆகா’ என்பார் சோமு. ‘சார்... சார்... லூஸ் வேணாம்..’ என்பேன் நான் ஹீனஸ்வரத்தில். ‘சும்மா இருப்பா... எனக்குத் தெரியும்’ என்பார் டைலர். அப்பா தலையாட்டுவார்.

கைகள் இரண்டும் கூத்தாடுபவர்களின் புஜக் கிரீடம் மாதிரி பரப்பிக் கொண்டும், முட்டி வரை நீளம் மாபெரும் அரைக்கால் சட்டையோடும், எனக்கே வேடிக்கையாக, மனசுக்குள் அழுது

கொண்டே பள்ளிக்கூடம் போவேன். என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க வென்றே ஒரு பட்டாளம் பள்ளியில் காத்திருக்கும்.

தெருவில் திரும்பும்போது என் கண்கள் கோபியைத் தேடின. வாசலில் அவன் இல்லை. எனக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். வாசலில் தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து முறத்தில் இருந்த அரிசியில் கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள் சுமதி.

“வாங்க...” என்று முறத்தை வைத்து விட்டு எழுந்து நின்றாள். உடம்பு கூடி இருந்தது அவளுக்கு. நெற்றியில் மேல், வாகுக்கு இருபுறமும் ஒன்றிரண்டு வெள்ளி நரைகள். ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு என்னைப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட திருப்தி வெளிப்படையாக முகத்தில் தெரிந்தது.

“கோபி எங்கே?...”

“அறையில் இருக்கான்...” என்றவாறு என் பையை வாங்கிக் கொண்டாள். செருப்பை கழற்றி விட்டு அறைப் பக்கம் போனேன். சுமதி என்னைத் தொடர்ந்தாள்.

மேலே ஃபேன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு ஏதோ ஒரு பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான் கோபி. சட்டென்று யாரோ வேற்று ஆள் படுத்திருப்பது மாதிரித் தோன்றியது. கோபியா அது என்று இருந்தது. கோபிதான். என்னைப் பார்த்தவன் ஆச்சரியத்தோடு “வாங்கப்பா” என்றவாறு எழுந்தான்.

என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி மௌனமாக நின்றான். என் தோளுக்கு வளர்ந்திருந்தான். என்னைக் கட்டிக்கொள்ளமாட்டானா என்று இருந்தது. என் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு, விழி மலர, அண்ணாந்து வாய் திறந்தபடி ‘அப்பா’ என்று தேம்புகிற கோபியாய் இல்லை அவன். ஒரு சக மனிதனைப் போல நின்றான். ஒரு குடும்பச் சினேகிதனை வரவேற்கிற மாதிரி இருந்தது அவன் பார்வை. என்னைப் பார்ப்பதில் ஏதோ வெட்கப்பட்டவன் போல, என் கண்களைப் பார்க்காது தவிர்த்து, சுமதி கையிலிருந்த பையை வாங்கி மேசையின் மேல் வைத்தான்.

“டிரெய்னா? பஸ்ஸாப்பா...” என்றான்.

சட்டையைக் கழற்றிக் கொண்டே “பஸ்தான்” என்றேன்.

“எனக்கு பஸ் பிடிக்கலைப்பா... எதோ என்னை அடக்கி வச்ச மாதிரி இருக்கு... டிரெய்ன்தான் ஃபிரியா இருக்கு” என்றான்.

வழுவழப்பான சிவப்பு நிறத்தில், வெள்ளை நேர்க்கோடிட்ட பனியன் அணிந்திருந்தான். பையை திறந்து, வாங்கி வைத்திருந்த டீஷர்ட்டை எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“ஹோ... நைஸ்...” என்றான் அதைப் பிரித்தபடி... “இந்த நீல வண்ணமே எனக்குப் பிடிக்கறதில்லேப்பா... பரவாயில்லை... வாங்கி வந்துட்டிங்க... போட்டுக்கறேன்.”

“அளவு உனக்குச் சரியா இருக்குமா...”

“கொஞ்சம் பெரிசா வாங்கியிருக்கணும்...” என்றாள் சுமதி, சொல்லவில்லையென்றால் அவள் தலை சுக்கு நூறாய் இருக்கும்.

“அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கலாம்மா... சின்னதா இருந்தா ‘டக்’ பண்ணிக்கிறேன்...”

கண்ணாடி பதித்த அலமாரி முன்னால் நின்று தலை வாரிக் கொண்டான். கண்ணாடியில் முகம் தெரிய அவன் குனிய வேண்டியிருந்தது. அந்தக் குழந்தை முகம் எங்கோ காணோம். ஒரு பிஞ்சு இளைஞனின் முகமாகி விட்டிருந்தது அது.

“கோபி... கோபி...” என்ற வெளியில் இருந்து யாரோ அழைப்பது கேட்டது. ஏக காலத்தில் ஜன்னல் வழியாக நானும் கோபியும் எட்டிப் பார்த்தோம். கோபி வயதுடைய ஒருவன்.

“சங்கர் வந்திருக்கான்... நான் வெளியே போயிட்டு வரேம்மா...” என்று அவன் அம்மாவைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி விட்டான்.

கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டேன்.

“காபி போட்டுக் கொண்டு வர்றேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சுமதி போகையில் நான் சொன்னேன்.

“பெரிய மனுஷன் மாதிரி ஆயிட்டான் கோபி...”

“ஆமா... வயசாகுதில்லே...” என்றவாறு அவள் போய் விட்டாள்.

சந்தோஷமாக இருந்தது. கொஞ்சம் வருத்தமும் இருக்கத்தான் செய்தது.